

i Ze sborových akcí

Ne	20. 4.	9:30	Neděle velikonoční, bohoslužby, VP, křest (Ester Čašková)
Po	21. 4.	9:30	Pondělí velikonoční, bohoslužby (Ester Čašková)
Út	22. 4.	14:30	setkání starších věkem
Ne	27. 4.	9:30	Bohoslužby (Pavel Filipi)
Út	29. 4.	14:30	setkání starších věkem
Ne	4. 5.	9:30	bohoslužby (Ester Čašková)
Út	6. 5.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (J.F.Fraňková - klavír, J.Syrovátka - housle)
Út	6. 5.	16:30	schůzka křesťanské služby
Ne	11. 5.	9:30	bohoslužby (Jan Keller)
Ne	11. 5.	19:00	schůzka učitelů nedělní školy
Po	12. 5.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	13. 5.	14:30	setkání starších věkem
St	14. 5.	18:30	schůzka k Noci kostelů
Čt	15. 5.	19:00	schůze staršovstva
Ne	18. 5.	9:30	bohoslužby s Večeří Páně (Ester Čašková)
Út	20. 5.	14:30	setkání starších věkem
Út	20. 5.	19:00	ekumenická biblická hodina (Pavel Filipi)
Pá	23. 5.	18:00	do 23:00; Noc kostelů
Ne	25. 5.	9:30	bohoslužby (Ester Čašková)
Út	27. 5.	14:30	setkání starších věkem

Případné změny v programu po uzávěrci Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Pozvánka na odpolední vycházku Prahou

V neděli 11. května, sraz ve 14 hodin na náměstí Míru. Procházka bude nenáročná, vhodná i pro maminky s kočárky či seniory. Půjdeme přes Nový Svět do Královské zahrady.

Zve Jarmila Raisová

Obsah

Hle, moje matka a moji bratři	2
Profesor Ra- doslav Kvapil osmdesáti- letý	5
Nové cesty církvě	6
Chatrč	8
Pozvánka na pěší výlet	10
Nové knihy ve sborové knihovně	11

Hle, moje matka a moji bratři

Kázání Tomáše Molnára na neděli Quinquagesimae 2. března 2014, Janské Lázně, Trutnov

Čtení: Iz 58, 1–12

Text: *Bible Kralická: Matouš 12:46: A když on ještě mluvil k zástupům, aj, matka a bratři jeho stáli vně, žádajíce s ním promluvit. 47 I řekl jemu jeden: Aj, matka tvá i bratři tvoji stojí vně, chtějíce s tebou mluvit. 48 On pak odpovídaje, řekl tomu, kterýž k němu byl promluvil: Kdo jest matka má? A kdo jsou bratři moji? 49 A vztáhna ruku svou na učedníky své, i řekl: Aj, matka má i bratři moji. 50 Nebo kdož by činil vůli Otce mého nebeského, tenť jest bratr můj, i sestra má, i matka má.*

ČEP Matouš 12:46: Ještě když mluvil k zástupům, hle, jeho matka a bratři stáli venku a chtěli s ním mluvit. 47 Někdo mu řekl: „Hle, tvá matka a tvoji bratři stojí venku a chtějí s tebou mluvit.“ 48 On však odpověděl tomu, kdo mu to řekl: „Kdo je má matka a kdo jsou moji bratři?“ 49 Ukázal na své učedníky a řekl: „Hle, moje matka a moji bratři. 50 Neboť kdo činí vůli mého Otce v nebesích, to je můj bratr, má sestra i matka.“

Na začátek: velmi si vážím rodiny jako instituce, jsem vděčný za její vztahy, za děti, ženu. Je to všechno moc dobré a chápu i společenský přínos rodiny. Ale zde bude řeč o něčem jiném.

Kdybyste hledali paralelní příběh k tomu vyprávění v Markově evangeliu, zjistili byste, že tam je Ježíšova reakce vysvětlitelná. Marie s bratry Ježíšovými přichází proto, že mají za to, že se pomátl na rozum. Proto ho chtějí odvést domů

a tam asi zavítat a hlídat. Ježíšova reakce tam má důvod víc než zjevný. Matouš tehle motiv ve svém vyprávění vynechal a je tak Ježíšova odmítavá reakce jakoby v luftu – Ježíš popře funkci rodiny a jakoby ji odmítl.

Text je součástí kontroverze s farizei a s jejich výkonností, v přímé návaznosti na řeč o návratu nečistého ducha, kterou jsme měli nedávno před sebou. A ještě když právě tohle říká, objeví se jeho matka a jeho bratři, jako by oni byli těmi duchy horšími, co ho chtějí uchopit a někam navrátit, zvrátit to, co říká, zpátky do jakéhosi slušného, nepřechujícího průměru.

Je tu zvláštní disproporce i mezi tím, k čemu se církev a třeba křesťanské strany hlásí ve svých programech a mezi tímhle postojem Kristovým. Církev a křesťanské strany jsou zastánci tradičních hodnot, mezi které patří rodina. Je to jistě velmi římskokatolické – pěstování rodiny, ale nakonec obecně křesťanské – rodina jako základní stavební prvek církve. Zastánci tohoto pojetí budou jistě argumentovat praotci a jejich rody, rodokmeny, které se s železnou pravidelností opakují ve Starém Zákoně a vejdou v Ježíšových rodokmenech i do Zákona Nového. A jistě by se dalo mluvit i o mnohých Ježíšových slovech, která rodině a jejím vztahům přejí – o nerozlučitelnosti manželství v tomto evangeliu, v Janově evangeliu Ježíšova péče o matku ještě z kříže, kdy ji svěří Janovi jako synu

Lovoše).

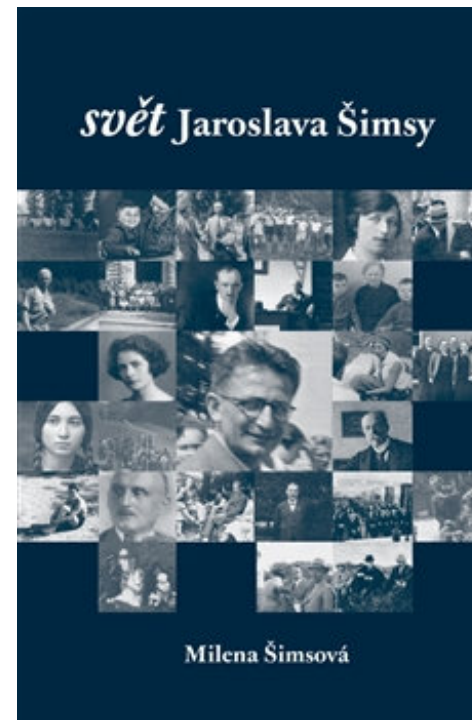
Jak? Je možno jet rychlíkem z Prahy hl.n. do Lovosic v 8.46, případně dojet do Lovosic autem. Všichni společně pak vyjedeme vlakem z hlavního nádraží Lovosice v 10.29 a vystoupíme v Malých Žernosekách. Zpět pojedeme z Lovosic dle času, rychlík jede každé dvě hodiny, mezitím jedou ještě osobní vlaky.

Cesta není vhodná pro kočárky (lesní cesta do kopce), pouze úsek opárenským údolím je velmi dobře sjízdný na čemkoliv (kromě lodě).

Prosím, pokud se chystáte, dejte vědět Janě Šarounové nebo sborové sestře Jarmile Raisové.

Zve Jana Šarounová

Nové knihy ve sborové knihovně

JEDNA TLUSTÁ A TŘI TENKÉ knížky přibýly do sborové knihovny. Tlustá se jmenuje „Svět Jaroslava Šimsy“ a jejím podkladem jsou Šimsovy dopisy, doplněné mnoha fotografiemi. Kniha zahrnuje období mnohem

delší než jen dobu válečnou, kdy byl J. Šimsa gestapem vězněn. Je to vzhled do světa mladých intelektuálů, obdivovatelů Masaryka v době první republiky, ale také svědectví o hledání a zrání víry Jaroslava Šimsy. V konkrétních situacích se setkáme se jmény, která jsou vinohradským evangelikům důvěrně známá: J. Hromádka, F. Laichter, E. Rádl. Šimsa ve svých dopisech barvitě zachytil počátky Křesťanské revue i československé YMCA a Akademické Ymky. A samozřejmě se dozvíme také mnoho o jeho rodině, dětech i rodinných trápeních. Čtenáře zasáhne líčení poměrů v gestapáckých věznicích a v koncentračním táboře Dachau. Není pravda, že se Čechům za protektorátu „zas tak moc nedělo“, jak nedávno prohlásila jedna naše ministryně. Šimsa vyhlížel konec války a návrat domů s neuvěřitelnou nadějí a houževnatostí, svěřen do Boží péče. Nedočkal se. Zemřel v únoru 1945 na břišní tyfus, poté co se sám staral o nakaženého chlapce. Tenké knížky se jmenují „Co by každý měl vědět o modlitbě“ (Marilyn Hickey), „Jak potěšit zpovědníka“ (A. Opatrný) a „Promluvy z Argentiny“ papeže Františka.

Doporučuje Ester Čašková

prostředí jako Romka. Jedním z důvodů je jistě snaha o to, abychom se zbavili zažitých pohledů na Boha. Když přemýšlíme nad tím, jak prezentujeme Boha, je tento pohled někdy zkreslen tím, kdo o Bohu hovoří. V Americe i v Evropě je evangelium kázáno především bílými muži. Toto může pohled na Boha zkreslovat. Bůh je v naší teologii prezentován jako bytost s mužským charakterem, poskytující racionální odpovědi téměř na všechno, hodnotící nás především podle výkonu. Kniha Chatrč, a o to více konkrétněji i její dramatizace – i díky vykreslení Boha jako černošky, resp. cikánky, Romky, ukazuje jiný, dle mého obohacující úhel pohledu.

Jedním z paradoxů víry je, že stojí na prožitku, který se těžce předává. Pochopitelně víra není jen prožitek, zároveň bez prožitku je jalová. Chatrč se pokouší svým osobitým způsobem popsat prožitek ze setkání s Bohem, s bolestí, se zármutkem a dalšími oblastmi. Toto je vždy riskantní. Zároveň si ale všimněme, že mnohokrát ve svých rozhovorech s nevěřícími používáme slova „jako“. Tedy určité abstraktní oblasti víry se snažíme slovem „jako“ konkretizovat. Je

Pozvánka na pěší výlet

Kdy? Sobota 17.5.2014

Kam? Na Lovoš v Českém Středohoří. Pojedeme vlakem do Malých Žernosek a od řeky Labe budeme mírně stoupat opárenským údolím k hradu Opárno. V obci Opárno se cesta zdvihá prudce vzhůru a stoupá na horu Lovoš. Odměnou za námahu při výstupu je překrásný výhled po Českém Středohoří. Na vrcholu hory je

sice pravda, že někteří teologové by nám řekli, že „víra je tajemství“ – a mají pravdu. Jenže tajemství nutně neznamená, že o něm nevíme vůbec nic. Myslím, že je lepší pokorně přiznat, že Bůh a víra je tajemství, zároveň ale, že alespoň něco o Božím charakteru vypovědět můžeme. A o to se pokouší kniha Chatrč. A stejně tak i divadelní společnost Kairos II. a její režisér a scénárista Vladimír Vácha, kteří její dramatizaci připravili a uvádějí ji ve vršovickém divadle Mana.

Faktem je, že jak kniha, tak i její dramatizace nejsou určeny pouze pro ty, kteří jsou obeznámeni s historií křesťanství apod. Ne, jsou pro všechny. Začínají od úplných základů, takže se v nich nikdo neztratí (když bude sledovat text a přemýšlet). Mají i jistou jiskru a švih a velký sled systematicky řazených událostí. Přesvědčit se o tom můžete sami – knížku Chatrč si můžete vypůjčit ve sborové knihovně, na představení se můžete jít podívat třeba již 6. června 2014, kdy je od 19:00 hod. opět na programu divadla Mana.

Petr Kubánek (s využitím diskusí a myšlenek v recenzích na Internetu).

také restaurace, kde se můžeme občerstvit (ale svačinu raději s sebou!). Zpátky dojdeme do Lovosic.

Kolik? Celá cesta je dlouhá maximálně 11 km, ale je možno si ji zkrátit (například dřívějším odbočením na horu Lovoš nebo na zpáteční cestě vlakem z Lovosic města na hlavní nádraží). Je nutno počítat s převýšením (od řeky Labe na vrchol

a jí svěří Jana jako syna. Ohled na rodinu a vědomí důstojnosti rodiny najdeme i v Zásadách Českobratrské církve evangelické z roku 1968, kde stojí, že „*církev se opírá o rodiny jako o své pilíře*“.

Teď ještě zacituji z kontroverzní řeči Miloše Rejchrt na posledním farářském kurzu v Praze a vytrhuji z dalších souvislostí, protože tam dále třeba mluví Rejchrt o sexualitě – tu vynechávám. „V Zásadách ČCE z r.1968 stojí: „*církev se opírá o rodiny jako o své pilíře*.“ Co s tím o půl století později, kdy se téměř zouplna naplnilo přání Bedřicha Engelse, aby monogamní rodina přestala být hospodářskou jednotkou společnosti.“? Monogamní rodina přestala být pilířem církve. ... Jsme na tom jako naši současníci obecně, snad jen tu a tam s mírným zpožděním. Zkrátka rodina, ani ta farářská, dnes pilířem církve není. Nu a bez pilířů stavba stát nebude. Takže buď řekneme, že ta metafora s rodinami jako pilíři církve se našim otcům moc nepovedla, anebo řekneme, že je výstižná a že se ČCE vsutku hrouť. Však i učedníci Ježíšovi dokázali hlasitě zvolat „Pane, zachraň, hyneme“, a dobře, že tak zavolali.“ Snad bych ještě dodal, že z výkazů třeba našeho seniorátu je zřejmé, jak církev nepečuje o rodiny jako celky, ale spíše o jejich torza. Jde nám práce s dětmi, pak je velká díra, protože mladé mezi 16 – 30 roky spíše nemáme. Pak se mnozí vrací a ptají se. Ale ona celkovost rodinného sepjetí už zde není. Když se podívám na náš sbor, vidím spíše jednotlivce, nikoli celé rodiny.

A tak tedy „Pane, zachraň nás!“ Prose s tímhle textem.

Čtu v něm, a to i vzhledem k souvislostem, že víra je vždycky rozhodnutím jednotlivce. Není rozhodnutím ro-

diny, tradic, dokonce ani takové pospolitosti, která si říká církev. Když přijde matka a bratři Ježíšovi, stojí podle ČEPu venku, doslova ovšem, a tak překládají třeba kraličtí, „stojí vně“. Když bychom hledali to nejvlastnější, vně čeho stojí, pak dojdeme k údajům „tehdy“ a v „ten čas“ a zjistíme, že je to čas vlamování se království nebes, přítomnosti Spasitele, okamžiku, který se rovná věčnosti. A matka Ježíšova, biologická matka Ježíšova a jeho biologičtí bratři stojí vně. To není jen údaj prostorový, ale předně údaj smyslu – oni nejsou součástí děje a nejsou posluchači Ježíšových řečí a nejsou ani jeho učedníci. Je zde jen jejich biologický nárok.

U něho se zastavím. Marie i bratři jsou součástí širšího společenství Izraele, židovského, který jakýmsi způsobem, daleko později dokonce více než jiná společenství, byl postaven na rodové posloupnosti. Jsou součástí čehosi, čemu bychom mohli také říkat církev, totiž církev v jejich lidských předpokladech a ustrojeních, církev stojící na rodinách co pilířích. A přesto stojí vně toho, oč Kristu a příběhu evangelia jde. Když jsem zmínil rodokmeny na počátku evangelií, je tam rodová linie, pravda, ale ta je nakonec u Ježíše vždycky přetržená podivným vyprávěním o narození z panny. Ona tam vlastně už není. Nadto vězte, přátelé, že nám v létě bratr Kunke vyprávěl o tom, jak každý jedinec je sice dítětem svých rodičů, ale už v těle matky se tvoří něco zcela nového a vlastního, takže člověk je dítětem svých rodičů – jinak to ani nejde a je to tak dobře – ale je také jedinečným a samostatným člověkem. I v něm je rodovost přetržena, což, budme upřímní, je nakonec nadějí každého člověka.

Kdosi Ježíšovi řekne: Hle, tvá matka

a tvoji bratři stojí vně a chtějí s tebou mluvit. Stojí opět vně a mají nárok. Zde nutno opět říct, že vcházejí do onoho okamžiku věčnosti, do svrchovaného času a něco chtějí. A na to Ježíš odpoví velmi tvrdě a odmítavě: Kdo je má matka a moji bratři? Tihle to nejsou. A ukáže na učedníky, na následovníky, na ty, kteří nestojí vně, a řekne: Hle, moje matka a moji bratři. Jsou to ti, kteří jsou rozhodnutí, ačkoli co se biologie týče, nemají s Ježíšem z Nazaréta společného nic.

Ale to je ještě příliš málo. V té odpovědi Ježíšově je toho víc. Nejde totiž o lidskou vůli a lidské rozhodnutí, nebo jinak, lidská vůle, jakkoli i ona zde má své místo, a lidské rozhodnutí, bez nějž by věc nešla, jsou jen cestou. Neboť kdo činí vůli mého Otce v nebesích, to je můj bratr, má sestra i matka. Ústřední věcí je vůle Boží, Bůh sám, a člověk sám o sobě, člověk jakožto syn a dcera rodičů a sourozenec, ba dokonce i jako onen samostatný a svrchovaný jedinec, je upozaděn, vystředěn. Člověk do situace království nebes vstupuje jako k hotovosti, kterou bere do ruky, stává se jeho vlastní a činí ji – ale ona je už připravená.

Sumou, církev tvoří takto rozhodnutí a přijatí jednotlivci. Jinak to nejde. To nevyklučuje výchovu dětí v církvi, práci s mládeží, ale nakonec vždy bude muset jít o jednotlivé lidi, kteří Boha položí za střed svého života. A odtud pak budou bratry a sestrami a matkami.

Ještě jednou: to není nic proti rodině a jejím vztahům, ale jistě na tom nepostavíme církev a to, co církev být má – počátek nového věku. Na rodině, na krvi a půdě se stavěly zcela jiné systémy a o těch

jsme snad poučeni, že byly, slabě řečeno, nakonec velmi škodlivé. V tomhle punktu nemusíme nad církví, která je tvořena spíše jednotlivci a nikoli rodinami, lámat hůl. Jde o to, aby to byli jednotlivci, kteří činí vůli Otce v nebesích.

Amen

Modlitba

Bože, ty jsi vzkřísil svého Syna, kterého jsme my lidé zavrhlí a zabili. Tobě patří čest a sláva za to, že ses od nás neodvrátil, že dílo tvé lásky pokračuje.

Pane Ježíši Kriste, tys přišel, aby se i tomu nejposlednějšímu dostalo slitování. V tom je naše naděje, za kterou ti dobrořečíme.

Duchu svatý, pomoz nám, abychom Božimu dílu správně rozuměli a Kristovo smilování všem přáli.

Bože, vyslyš nás, když tě prosíme za všechny, kterým v jejich utrpení nedovedeme pomoci. Dnes se přimlouváme zvláště za slepé a němé a hluché. Dej jim trpělivost, ale i přátele, kteří by jim pomáhali nést jejich úděl. Obracíme se k tobě v jistotě, že ty můžeš a chceš pomoci. Ukazuj nám, kde můžeme pomáhat my. Dej, ať rádi činíme, co učinit lze.

Modlíme se za náš sbor, za naši církev a za všechny, kdo v našem národě a v celém světě vzývají Kristovo jméno. Otevři svému evangeliu cestu ke všem hledajícím a bloudícím.

Vyslyš, Pane, tiché prosby, které ti nyní každý z nás předkládá. Následuje tichá modlitba.

Bože, toto jsou naše prosby. Vyjdi nám vstříc a dej nám spatřit svou slávu. O to tě prosíme ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.

se po Boží dobrotě. Nakonec si Mack vytvoří určitou stoickou víru, zcela odtrženou od jeho emocí. Víru sice neztrácí, ale s Bohem se vnitřně rozchází a nejen to – je vůči němu plný hněvu.

Do popisovaných událostí najednou vstoupí podivná věc. Mack najde ve své poštovní schránce zvláštní vzkaz s pozváním do chatrče, ve které byla zřejmě zavražděna jeho dcera. Pod pozváním je podepsán jakýsi „taťka“ – v drammatizaci knihy „táta“. Otázkou je, o koho se jedná – zda o fintu vraha, který chce vylákat otce rodiny, nebo snad o... Boha? I když se to Mackovi zdá iracionální – stejně jako by se to zdálo iracionální nám, něco mu říká, že vzkaz skutečně může být od Boha. Nakonec si od svého kamaráda vypůjčí auto a vyrazí na bolestnou cestu, aby se setkal a autorem dopisu. Když dorazí do chatrče, setká se v ní s černoškou (v drammatizaci cikánkou), která reprezentuje Boha, s mladou dívkou Sarai, která představuje Ducha svatého a s mladým mužem, který reprezentuje Ježíše Krista. Mack se setkává s vřelým přjetím a láskou i tehdy, když Boha a vlastně celou trojici zahrnuje v jeho situaci logickými otázkami a výčitkami. Bůh Mackovi trpělivě naslouchá, občas vysvětluje, nicméně ne způsobem „zde je x logických důvodů, proč Bůh dopouští zlo“. Řekl bych, že linie vysvětlování jde spíše po rovině „i utrpení má smysl, kterému ale ne vždy lze porozumět“. Rozhovor ale nejde jen po otázkách utrpení. Bůh i ostatní neustále zdůrazňují, že v lidském životě jde především o vztah s milujícím Bohem. Stejně tak i v církvi, kde vztahy jsou důležitější než jakákoli instituce. Vše další je druhotné. Bůh několikrát Mackovi ukazuje, že dlouho ve svém křesťanství kladl důraz na výkon a že Boha vnímal jako přisného

policejta, ne jako Otce. Zároveň kniha a pochopitelně i její drammatizace skrze různé dialogy ukazují, že pokud chce člověk Boha poznat, musí se vzdát svých představ o Něm a nepřístupovat k Bohu jako soudce. Stejně tak i k Ježíši, který Mackovi stále opakuje to, co je nejpodstatnějším prvkem v jeho učení i v Novém Zákoně – láska. Osobní zkušenost s Bohem a Ježíšem Kristem a jejich láskou nakonec Macka dovede k posunu od despektu ve vztahu k Bohu k nové dimenzi poznání Boha. Tento posun však není dán tím, že Mack od nich dostane logické argumenty, ale protože je osobně pozná. To, co popisují, není nic nového, přesto si ale některé tyto staré pravdy člověk nově uvědomí. Když již vypadá, že se děj blíží do konce, dostane Mack od Boha úkol nejtěžší – odpustit vrahovi své dcery. Jak to dopadne, si přečtete v knize sami, nebo se na to podívejte v její drammatizaci. Nicméně až poté se příběh definitivně láme. Celkově je závěr tohoto příběhu hodně otevřený.

Knihy pochopitelně vyvolává mnoho polemik a názorů – od vyloženě negativních po pozitivní. Mnohým kritikům připadá jako nepřijatelné, že Bůh je zde ukázán velmi naturalisticky. S podobnými přístupy se ostatně setkáváme i u jiných autorů. Nemyslím si, že by tyto obrazy byly něčím rouhavým či Boha degradujícím. Domnívám se, že i mnoho současných lidí slyší na nadpřirozené příběhy. Proto má takovou odezvu H. Potter, Pán Prstenů, knihy S.C. Lewise atd. Je jen dobře, že této realitě vyšel vstříc i autor Chatrče. Pochopitelně ne všichni lidé na tento literární styl „slyší“, mnozí ale ano.

Některé čtenáře pobuřuje, že je v knize Bůh vykreslen jako žena a ještě k tomu černoška, v drammatizaci v našem

Chatrč

V neděli 30. 3. 2014 navštívilo několik členů našeho sboru ve vršovickém divadle Mana dramatizaci románového bestselleru „Chatrč“ od P. Younga. Toto představení tam uvádí Divadelní společnost Kairos II. Byl to mimořádný zážitek. K jeho plnému pochopení je však nutné vrátit se k románové předloze. Divadelní představení i jeho předloha jsou výjimečné jak svou formou, tak i obsahem.

Na internetu jsem se dočetl, že se jedná o bestseller deníku New York Times, kterého se prodalo kolem 12 milionů výtisků. Dalším zajímavým faktem je, že autor není známým spisovatelem, tedy nejedná se o další knihu úspěšných autorů typu S.C. Lewise, F. F. Tolkiena nebo Joanne Rowlingové, která se prodává už kvůli jejich jménu. Navíc autor vůbec nezamýšlel svoje myšlenky publikovat. Původně byla tato kniha napsána pro úzký okruh jeho přátel. Dnes je pře-

ložena do 35 jazyků. Zřejmě je jen málo křesťanských knih, které v současnosti mají takovou odezvu.

Děj knihy i její dramatizace je zhruba následující. Otec (jménem Mack) spolu se svými dětmi vyrazí na dovolenou do kempu. Když je rodina téměř na odjezdu z dovolené, ztratí se nejmladší dcerka. Po usilovném hledání, do kterého je zapojena policie a mnoho dobrovolníků, se zjistí, že dívka se stala obětí jakéhosi devianta, a to nikoliv první. Nakonec policie vypátrá, že děvče bylo zataženo do jakési chatrče a tam zřejmě zavražděno. Podobně jako u ostatních zavražděných obětí se nenajde její tělo, jen stopy krve. Autor popisuje obrovskou bolest celé rodiny a hlavně otce, který si hluboce vyčítá, že na dívku nedával pozor a tím umožnil, aby byla unesena. Popsanou tragédií utrpí i Mackova víra, jeho vztah k Bohu je stále odcizenější. Pochopitelně přicházejí mučivé otázky, ptající

Profesor Radoslav Kvapil osmdesátiletý

http://www.vitezslavnovak.cz/12_novakovske_dny.html
se svolením správce stránek

Pana profesora nemusíme příliš představovat, neboť je všeobecně známou a váženou osobností a my jsme rádi, že je členem našeho sboru. Je vynikajícím a světově uznávaným klavírním interpretem především Dvořákovy hudby. Současně je také předsedou mezinárodní společnosti Antonína Dvořáka a právě pod patronací této společnosti jsou již řadu let pořádány v naší modlitebně koncerty vysoké kvality. Duchovním otcem těchto nádherných koncertů je právě pan profesor.

V listopadovém Hroznu jsem psala o mimořádném zážitku Biblických písní s výkladem bratra Hanycha. Tentokrát bych se ráda zmínila o dubnovém koncertu, který sklídil ohromný ohlas. Byla to barokní flétna v podání Lukáše Vy-

tlačila. Tento mladý a sympatický umělec hraje skladby Josepha Bodina de Boismortier na originální flétnu z 18. století a také z originálních not, vydaných v Paříži asi v roce 1737. Flétnu i noty bylo možno si prohlédnout. Po každé hudební části zvolil umělec mluvené slovo Antoina de Saint-Exupéryho z Malého prince. Ta spojitost byla úžasná.

A toto všechno nám zprostředkovává pan profesor Kvapil. Jsme mu vděční a ještě jednou přejeme do dalších let vše dobré, pevné zdraví, neutuchající entuziasmus a hojnost milosti Boží. A nám všem přeji, abychom mohli ještě dlouho vnímat onu krásu hudby, o níž Martin Luther řekl, že je nejkrásnější modlitbou.

Věra Vaňátková

Osmdesátiny Radoslava Kvapila

Radka Kvapila jsem poznala na jaře 2005. Tehdy právě vymýšlel festival, v němž chtěl české publikum seznamovat s americkou hudbou a zároveň s ideovými pilíři americké demokracie. Náhodou se mu dostala do rukou moje kniha *Svět zvaný Amerika*, v níž jsem čerpala ze svých pětadvaceti let života v USA, a tak jsme se setkali a on mi postupně začal vysvětlovat své plány. Cítila jsem se poctěna tím, že se na mě obrací tak proslulý umělec, a navíc mě jeho projekt velice zaujal. Nevím už, kdo z nás vymyslel název, ale první ročník Amerického jara se uskutečnil v roce 2006. Od té doby se festival rozkošatil a letos se bude konat po deváté.

Je to jen jeden z projektů, které Radek inicioval a které postupně začaly žít vlastním životem. Jak jsme se poznávali, fascinovalo mě, co všechno v životě stačil – kromě koncertování po celém světě a

účasti v porotách klavírních soutěží organizoval od mládí desítky hudebních akcí. Byl vychován v tradici Leoše Janáčka, který měl kromě komponování doslova deset profesí. Nadchl mě Radkův zápal pro budování občanské společnosti – občas říká, že potřebujeme nové národní obrození a má plně pravdu, protože moderní český národ vznikl v 19. století právě díky obrovské společenské a kulturní angažovanosti tisíců dnes už bezejmenných Čechů.

Samozřejmě jsem si také brzy všimla jeho skromnosti a Radek mi citoval Sokratovo prohlášení o lidech, kteří „vědí, že nic nevědí“, a navíc zdůraznil, že „evangelické prostředí vede člověka k vědomí vlastní nedokonalosti. . .“

Přeji všechno nejlepší a hlavně hodně sil do dalších let!

Jiřina Rybáčková

Nové cesty církve

V pondělí 7. dubna jsem se zúčastnila Studijního dne Ekumenické rady církví na téma „Nové cesty církve“. Upřímně řečeno, byla jsem trochu na vázkách, jestli tam mám jít, nakonec ale zvítězila má zvědavost nad obavami. Jsem tomu ráda, protože program celého dne mě velmi zaujal, ba přímo nadchl. Ráda bych se podělila o to, co jsem si zapsala a zapamatovala. Jedná se o mé subjektivní postřehy, jiného posluchače mohlo zaujmout něco zcela jiného.

Účastníků bylo okolo čtyřiceti, z toho polovina studentů evangelikálního semi-

náře. Evangelíci z ČCE přišli čtyři. Setkání moderoval Pavol Bargár z naší církve, člen Komise pro misii a evangelizaci při ERC, kurátor uhřetěveského sboru. Ten nás hned na začátku upozornil, že se může stát, že nebudeme souhlasit se vším, co vyslechneme.

Po úvodní pobožnosti a písni následovala přednáška Pavla Černého, současného kazatele Církve bratrské v Soukenické ulici. Jeho tématem byly „**Nové cesty církve v kontextu Písma**“.

Přednášející se zabýval významem měst v 1. století. Evangelium se šířilo

z měst do okolí. Pavel s Barnabášem byli vysláni z Antiochie na Kypr a potom dále. Na svých misijních cestách získávali mnoho židů i obrácených pohanů. Ze Skutků také víme, jakým protivenstvím Pavel prošel na svých misiích. Máme si z Pavla vzít příklad. Dnes většina obyvatel žije ve městech a tento trend bude pokračovat. Nemáme zůstat zavření v kostelích, nebo jen otevřít dveře, ale vyjít ven mezi lidi. Budme pohostinní, nabízejme společné stolování (viz Alfa kurzy). Podporujme domácí modlitební skupinky! Nebojme se alternativních míst shromažďování! Poznejme, co je dominantní v naší kultuře! Jaká je situace v Praze? Jací lidé žijí v Praze? Jak se církev prezentuje ve společnosti? Co může církev lidem nabídnout? Lidé, kteří přicházejí do církve, mohou mít různé problémy, mohou chtít pomáhat nebo hledají společenství.

V následující diskusi zazněla námitka, že v Bibli jsou města také místem zmaru. (např. Ježíšův nářek nad Jeruzalémem u Luk. 13,34). V odpovědi bylo řečeno, že dnešní křesťan by měl být ve městě (pouze ve městě, ne v chaloupce u lesa) v interakci k nepravostem, které se okolo dějí.

Druhým řečníkem byl Aleš Opatrný z Katolické teologické fakulty, jeho námětem byla „**Nová cesta církve dnes**“.

Na začátku přednášky jsme vyslechli zajímavé přirovnání, že pokud chceme jet autem z Prahy do Brna, zvolíme dálnici, protože to je nejlepší. Může se to zdát nejlepší, ale ze zkušenosti víme, kolik je na dálnici omezení, zpomalení a objízdek. Stejně tak na naší cestě víry musíme hledat a znát okolnosti. Svět se rychle mění, a to ne zrovna podle křesťanských představ. Ve 20. století jsme za-

žili nacistickou okupací a potom komunistickou totalitou. Církev u nás byla v izolaci od ostatní církve, získali jsme zkušenost, kterou jsme ale po revoluci neuměli využít. V Evropě už neplatí to, co platilo dříve, svět se změnil, lidé ztratili dřívější jistoty. Nevíra mnoha lidí v dnešní době způsobila, že na věřící je pohlíženo jako na exoty. Lidé hledají to, co je výhodné, ne to, co je pravdivé, preferují zážitky, mají nedůvěru k ideologiím a organizovanosti, touží po absolutní svobodě. Mnozí zastávají názor, že vše moderní je lepší než staré, které je špatné. Na druhé straně existují lidé obdivující vše staré, tzv. archeologická posedlost. Jsou také lidé, kteří „donekonečna“ hledají svou cestu a pravdu. Žijeme v jiném světě než naši předkové, ale cesta zůstává. (Jan 3,16: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ U Marka 1,15 můžeme číst: „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“ Nebo v listu Židům 13,8: „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky.“) Evangelium máme nésti dál, to znamená rozumět lidem v současné společnosti, jít k jádru víry a nabízet ji. Jednoduchý recept, jak to dělat, neexistuje. Mělo by se tak dít směrem od „my jsme a vy přijďte“ k „jdeme za vámi“. Každý máme jiná obdarování Duchem, proto se nesrovnávejme s druhými. Při zvěstování evangelia mějme na mysli „trojúhelník se třemi vrcholy“ – Pravda, Láska, Víra, ani jeden vrchol se nám nesmí ztratit.

Odpoledne následovalo pět workshopů – nových cest, jak přistupovat k různým skupinám. O tom bych ráda napsala do dalšího čísla Hroznu.

Jarmila Raisová